

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové, soudkyň JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **K. V.**, práv. zastoupena Mgr. Václavem Slukou, se sídlem Koněvova 128/1715, 130 00, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34, Praha 7, o udělení azylu v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 2009, č. j. 56 Az 135/2008 - 134,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 2009, č. j. 56 Az 135/2008 - 134 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Stěžovatelka se kasační stížností domáhá, aby byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2007, č. j. OAM-326/VL-20-ZA09-2007; tímto bylo rozhodnuto, že se jí mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že v průběhu soudního řízení vyšly najevo nové skutečnosti, které nemohly být projednány ještě ve stádiu nalézacího řízení na MV ČR a které by buď samy o sobě nebo v souvislosti se dříve provedenými důkazy mohly, či dokonce měly přivodit jiné rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu, který podle ní nevychází z ducha zákona,

je v něm odhlédnuto od zásady objektivní pravdy a namísto toho přikloněno k zásadě formální pravdy, což český řád samozřejmě nepřipouští, stejně tak jako logika nařízení a směrnic Evropské unie. Stěžovatelka se dále domnívá, že ministerstvo vnitra bylo povinno rozhodnout, zda se na její osobu nevztahuje imperativní pravidlo non-refoulement, neboť má za to, že přinejmenším splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Namítá, že v již v žádosti uvedla, že má obavy o svůj život, že v případě návratu na Ukrajinu přijde buď o svůj život nebo nebude moci plně realizovat svá rodičovská práva ve vztahu k synovi anebo bude znovu nucena k prostituci. Stěžovatelka dále mimo jiné uvádí, že nepodala žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Stěžovatelka namítá, že krajský soud neprojednal její žalobu v rozsahu, jak vyplynulo z rozsudku Nejvyššího správního soudu, který předchozí rozsudek krajského soudu zrušil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel po přezkoumání její přípustnosti zabývat nejprve z hlediska její přijatelnosti podle § 104a s. ř. s. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval: „*institut nepřijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. nelze vykládat tak, že není důvodu považovat za přijatelnou kasační stížnost opřenou o – per se důvodné – námitky proti procesnímu pochybení krajského soudu, jestliže podle obsahu spisu lze s vysokou mírou pravděpodobnosti mít za to, že i kdyby k tomuto procesnímu pochybení nedošlo, rozhodnutí ve stěžovatelově věci by nebylo pro něho příznivější*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 Azs 137/2006 - 67, dostupný na www.nssoud.cz). Tento závěr lze aplikovat i na předmětnou kasační stížnost. Stěžovatelka v průběhu celého správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by bylo lze podřadit pod taxativně vymezené důvody udělení azylu podle zákona o azylu a ani správní řízení *prima facie* nevzbuzuje pochybnosti o své zákonnosti, tato skutečnost ještě však neznamená, že by jí neměla být poskytnuta soudní ochrana individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu. Kasační stížnost je tedy přijatelná.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že není jeho úkolem posuzovat otázku, zda stěžovatelce měl či neměl být žalovaným azyl přiznán, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném podanou kasační stížností z úřední povinnosti. Úkolem Nejvyššího správního soudu tedy je přezkoumat správnost postupu použitého krajským soudem.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 11. 2005, č. j. 32 Az 3/2005 - 19, z něhož vycházel, dospěl k závěru, že žalobu je nutno zamítnout, aniž by napadené správní rozhodnutí vůbec přezkoumával, neboť existují zde výroky rozhodnutí, které nebyly žalobou napadeny; proto se nezabýval ani skutkovými tvrzeními, která stěžovatelka uvedla při ústním jednání.

Se závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Není sporu o tom, že řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv. Je pouze na žalobci, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že ve věci nyní projednávané, stěžovatelka napadá neexistující výroky jinak správně označeného rozhodnutí.

V důsledku přísně dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá [§ 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Pokud žaloba označení výroků rozhodnutí neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.

Pokud stěžovatelka, jak uvádí krajský soud, napadla neexistující výroky rozhodnutí, Nejvyšší správní soud je toho názoru, že krajský soud měl stěžovatelku vyzvat k doplnění žaloby o správné označení výroků, které mají předobraz v napadeném rozhodnutí, a to takovým způsobem, aby mohl žalobu projednat; nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že krajský soud rozhodoval při ústním jednání, tudíž tím spíše se podává, že nesrovnalosti v žalobě stran správnosti označení zákonných ustanovení ve výroku mohl odstranit, tím spíše, vycházel-li při jednání ze spisového materiálu, tj. z žádosti o udělení azylu, z pohovoru a rovněž tak z rozhodnutí žalovaného (viz. č. l. 133); bylo tedy zřejmé, které výroky stěžovatelka napadá, jakož i to, z jakých důvodů stěžovatelka s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí. Skutečnost, že se stěžovatelka dopustí omylu a napadá výroky, které zjevně s napadeným rozhodnutím nesouvisí, avšak žalobu dle obsahu směřuje proti existujícím výrokům napadeného rozhodnutí, nemůže mít za následek zamítnutí rozhodnutí pro nedůvodnost.

Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu – a ve shodě s konstantní judikaturou Ústavního soudu (viz např. nález sp. zn. II. ÚS 738/2000) - je nutno vycházet především ze skutečnosti, že smyslem procesních podmínek řízení obecně je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích a urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů. Stanovení těchto podmínek proto musí být provedeno transparentně, srozumitelně a předvídatelným způsobem a nesmí být zejména zneužíváno k tomu, aby v praxi docházelo k denegatio iustitiae (odepření spravedlnosti).

Přezkum Nejvyššího správního soudu v projednávané věci směřoval k otázce, zda intenzita nedostatků stěžovatelčina podání dosáhla té míry, při níž je veřejný zájem na co nejširším přístupu ke spravedlnosti převážen zájmem na efektivním fungování této spravedlnosti, jež je podmíněno také nepřetížeností soudů meritorním přezkoumáváním podání, u nichž například není patrné, proti kterým výrokům směřují, tedy co napadají. Při takto nastolené otázce nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než rozhodnout, že posuzované podání této intenzity nedosáhlo, a to zejména za situace, kdy je toto z obsahu žaloby patrné.

Ke stěžovatelkou uváděné možné podjatosti JUDr. Petra Průchy, z důvodu, že by mohl mít příliš kladný poměr k jejímu právnímu zástupci, který se jako koncipient znal s kolegou stejného příjmení Průcha a tykali si, Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitka podjatosti byla podána opožděně, když informace o probíhajícím řízení byla zástupci stěžovatelky doručena dne 19. 4. 2010, propadná lhůta jednoho týdne uplynula dne 26. 4. 2010, a námitka podjatosti byla doručena až dne 27. 4. 2010. Soudce JUDr. Petr Průcha by jako náhradní soudce o kasační stížnosti stěžovatelky podle rozvrhu práce spolurozhodoval pouze za situace, kdyby bylo nutné v případě dlouhodobé nepřítomnosti některého ze soudců 5. senátu doplnit některým ze soudců jiného senátu dle rozvrhu práce. Tato situace však nenastala; námitka je tudíž bezpředmětná, nadto osoba soudce Petra Průchy není osobou, kterou zmiňuje stěžovatelka.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla žaloba zamítnuta, je nezákonný, a proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Brně i o nákladech řízení o kasační stížnosti (ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. května 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu